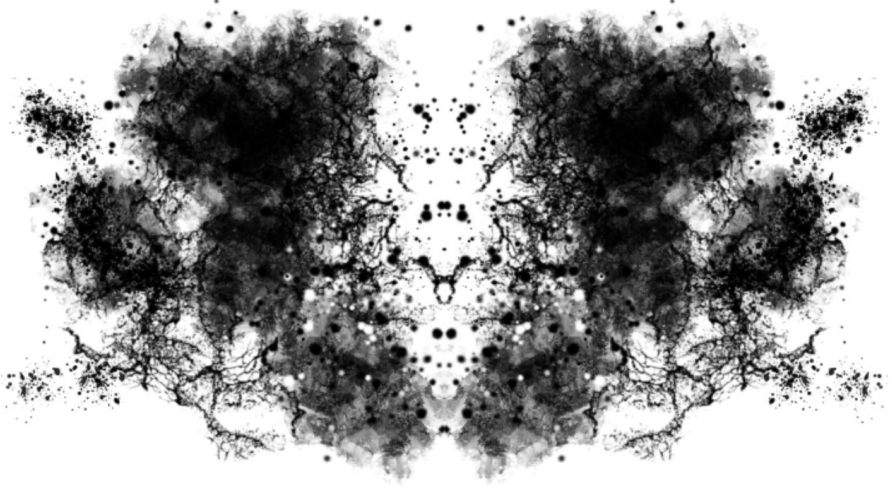

1. Sayı - Mart 2020

GOLEM

fanzin

*“Yeni bir dünya var, anlıyor musun Olric?
Her şeyi geride bırakmak gerekiyor.
Bir sabah kalkacaksın, arkana bakmadan...”*

-Tutunamayanlar, Oğuz Atay

İçindekiler

2: **Editörden** Hakan U. Öztürk

3: **Çıkış Yok** Güven Can Yıldız

7: **Sınır: 13** M. Ercan Ergür

14: **9-13** Ceren Altay

18: **Üçüncü Bir Dünyanın Hiç Önemsenmeyen Hatırası** Hakan
U. Öztürk

30: **Kutu** Berkan Fidan

38: **Haberci** Çağatay Kaya

golemfanzin.com

iletisim@golemfanzin.com

Bazı hakları saklıdır. Ticari amaçlarla kullanılamaz ancak içerikte değişiklik yapılmadan kağıda bastırılarak dağıtılabılır. Çevrimiçi dağıtım için lütfen orijinal dağıtım kaynaklarımıza bağlantı verin ve alternatif kaynaklara yüklemeyin. Eserlerin telif hakları yazarlarına aittir ve yazarından yazılı izin alınmadıkça eserler makul uzunluktaki alıntılar dışında ayrı ayrı dağıtılamaz veya kullanılamaz.

Editörden

Hakan U. Öztürk

Herkes merhaba,

Golem Fanzin'in ilk sayısına hoş geldiniz. Burada, hep birlikte, her sayıyla bir golem inşa edeceğiz. Tılsımlarımız kapağımızda gördüğünüz alıntılarımız olacak. Her sayıda aynı noktadan yola çıkacağız belki ama yazdığımız öyküler ve şiirlerle birbirinden farklı dünyalara ulaşacağız.

İlerleyen sayfalarda yazarlarımızın fantastik kurgu, bilim kurgu, korku, tuhaf kurgu ve daha pek çok spekülâtif kurgu türünde yazdığı eserleri okuyabilirsiniz.

Sizinle paylaşmak istediğimiz son bir şey daha var: *Golem Fanzin*, çevrimiçi bir yazı atölyesindeki yazar ve şairlerin kolektif bir ürünü. Burada okuyacağınız içeriğin tamamı herkesin birbirine yaptığı eşsiz katkılarla ortaya çıktı. Eğer siz de aramızda yer almak veya içeriklerimiz hakkında yorumlarınızı paylaşmak isterseniz bize iletisim@golemfanzin.com adresinden yazabilirsiniz.

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere. Keyfini çıkarın!

Çıkış Yok

Güven Can Yıldız

Sonu gözükmeyen, kapısından ötesi tamamen karanlığa bürünmüş bir tünelin girişinin hemen önündeydi. Bir anda girişten dışarı titrek, korku dolu bir bağırsık yükseldi.

"Lanetli, bu tüneller lanetli!"

Sesin geldiği yöne dikti gözlerini ve endişeyle beklemeye başladı. Kısa bir süre sonra bağırsıkların kaynağı görünür olmuştu. Silüet gitgide belirginleşmiş, en sonunda tanıdık bir simaya dönüşmüştü. Tünelleri araştırmak için içeri girdikleri arkeoloji ekibindeki kazı elamanlarından biriydi bu. Ekipmansız ve kasksız bir şekilde var gücüyle koşuyordu. Tünelin girişinden dışarı nefes nefese attı kendini. Kireç taşından duvarlarla çevrilmiş, tepesindeki yarıklardan sızan ışıkla aydınlanan mağara odasının tam ortasında durup soluklanmaya başladı. Başka biriyle karşılaşmış olmak onu rahatlatmış gibi görünüyordu. Kesik kesik ama aceleyle konuşmaya girişti.

"Şükürler olsun buradasınız hocam... Ekibin geri kalanı... Onlar nerede bilmiyorum..." diyerek ağzının etrafına saçılan salyalarını sildi. "Bayılmış olmalıyım, hatırlamıyorum... Onu duydum... Eşyalarımın yanındaydı... Işık saçıyordu ve sonra... Sonra söndü... Ve tekrar" dedi soluk soluğa. Nefes alışverişi konuştuğunda daha da hızlanıyor, daha da düzensizleşiyordu.

"Ne diyorsun, ne ışığı? Eşyaların nerede?"

"Hocam... Koştum..." dedi. Vücudu terlemeye ve tir tir titremeye başlamıştı. "Ne oluyor anlamıyorum... Sadece koşuyorum..." derken göz bebekleri yuvalarına doğru kaybolup geri geliyordu. Korkudan bir çeşit kriz geçiriyor olmalıydı. "Çıkış yok! Bu tüneller lanetli" dedi ve bir anda yere yığıldı. Birkaç kez çırpındı, biraz daha titredi ve sessizliğe gömüldü.

Arkeolog ne yapacağını bilemeden öylece kalakalmıştı. Bir yanı bu talihsiz adamı alıp dışarı çıkartmak, onu bir doktora ulaştırmak istiyor; bir yanıysa daha derinlere inmek, belki bir daha karşılaşamayacağı bu buluşu keşfetmek için can atıyordu. Bu adam ne görmüştü de bu kadar korkmuştu? Mağara, uçsuz bucaksız tüneller, bu odalar ne tür gizemler saklıyordu? Çıkış yok ne demektir? Çok geçmeden kararını verdi. Bilim insanı tarafına yenik düşmüştü. Elinde tuttuğu, nerede bulunduğunu ve ne zamandır sahip olduğunu hatırlayamadığı el fenerinin ışığını bilinmeze, tünelin girişine doğrulttu. Fenerin pili biraz önce olduğundan daha az gibiydi. Yine de yol yeterince görünür olmuştu. Derin bir nefes aldı ve insanlığa ait en derin dürtülere; meraka, korkuya, ölüme ve yaşama doğru yürümeye başladı...

Bir süre sonra fenerin yaydığından başka hiç ışık kalmamıştı tünelde. Geldiği oda artık gözükmüyordu. Sarkıtlardan zemine damlayan ve her seferinde, ilk kezmiş gibi, arkeoloğun yüreğini hoplatan suyun sesinden başka ses duyulmuyordu. Rutubet kokusu o kadar güçlüydü ki duvarlardaki ıslanmış kirecin yapış yapış tadı duyumsanabiliyordu. Tüm reflekslerini ve duyarlarını hâlâ canlı tutabilmesine olanak sağlayan korku hissine alışmıştı artık. Sona ulaşmaya karşı olan kaygısı, yerini kendisinden daha güçlü olan arzuya ve heyecana bırakmıştı. Adımlarını bu niyetle hızlandırdı. Hayatının keşfine daha da süratle gidiyordu şimdi.

Ne bulacağını ve nerede bulacağını bilmeden, yine de kâşif hırslının ve becerilerinin verdiği umutla ilerliyordu tünellerde. Bir güçlkle karşılaşmadan güçlüğün neye benzeyeceğini kestiremezdi. Belki de bu yüzden, arkeolog onu durdurabilecek hiçbir şeyin olmadığını düşünüyordu. Bu inancının yıkılması fazla sürmedi. El fenerinin zaten fazlasıyla cılızlaşmış olan ışığı, biten enerjisinin son çırpınılarıyla aniden açılıp kapanmaya başlamıştı. Olduğu yerde kalakaldı. Tünel zifiri karanlıkla dolup taşıyor, hemen ardından fenerin ışığıyla nahifçe aydınlanıyordu. Hiç sırası değildi şimdi. Bir yandan sönmek üzere olan alete belki düzelir umuduyla vuruyor, bir yandan da beynine hücum eden sayısız kötü senaryo ile boğuşuyordu. Sonu gelmişti işte. Yitip gitmenin nefesini ensesinde hissedince insan, yaşamak ne de çekici ne de güzel geliyordu. Oysa şimdi çaresizdi. Işık birazdan kapanacak ve bu uçsuz bucaksız tünellerde ölüme kavuşana dek yalnız kalacaktı. Hâlbuki keşfini yapmayı, geri dönmeyi ve kazı elemanını da alıp mağaradan çıkmayı umuyordu. Şimdiyse bu umut ona gülünç ve çocukça bir kahramanlık hikâyesi gibi geliyordu. Bir kez daha çelimsiz ışığını yaydı fener. O anda hayat, yerdeki bir başka fenerin camındaki anlık parlamayla göz kırptı arkeoloğa. Başından aşağı sıcacık su dökülmüş de buzları birden çözülmüş gibi hızlıca tutundu bu son ümidine. Yanındaki kasktan da anladığı üzere kazı elemanını kaçarken düşürdüğü fener olmalıydı bu. Böylece uzun zamandır aklına gelmeyen bir soruyu da hatırlamış oldu. O işçi kimden kaçıyordu?

Bu sorunun cevabının, tünellerin altında yatan gizem ve belki de tehlike ile birlikte er ya da geç açığa çıkacağını farkındaydı. Yine de bu kadar hazırlıksız yakalanmayı beklemiyordu. Tüm ümitleri yıkılmış, ardından tekrar canlanmışken, yerdeki feneri aldığı ve gardını tamamen indirdiği sırada, bir süredir geldiği yönde duran

ve onu izleyen bir çift gözün varlığı doğmuştu içine. Nefesini güçlkle de olsa duyabiliyor, tüneli dolduran sıcaklığını hissedebiliyordu. Avcının avını yakalamadan hemen önceki, o herkesin birbirini fark ettiği ama kimsenin hamle yapmadığı an yaşıyordu. Tüm bu gergin bekleyiş, eski fenerin soluk ışığının aniden sönmesiyle bir anda hayatta kalma savaşına dönüştü. Arkeolog tüm gücüyle ve yeni fenerinin rehberliğiyle koşmaya başladı. Bu sırada arkasından korkunç çığlıkları ve inlemeleri duyulan varlığın sesinin gitgide azalmasından yeterince süratli olduğunu anlayabiliyordu. Koşarak yol ayrımlarını geçiyor, mağaranın sürekli daha derinlerine iniyordu. O kadar hızlıydı ki bir dönemece geldiğini son anda fark edebildi. Kanında dolaşan adrenalinin de etkisiyle olacak, sert bir manevrayla duvara çarpmadan dönmeyi başardı.

Tepesindeki yarıklardan sızan ışıklarla aydınlanan bir odanın orta yerine çıkıvermişti. O kadar koşmanın yorgunluğunu hissetmiyordu. Dinlenmeye ihtiyacı yoktu. Neden veya kimden kaçtığını zaten bilmiyordu. Şaşkınlıkla etrafına bakındığında fark etti: Sonu gözükmeyen, kapısından ötesi tamamen karanlığa bürünmüş bir tünelin girişinin hemen önündeydi. Bir anda girişten dışarı titrek, korku dolu bir bağırs yükseldi.

"Lanetli, Bu tüneller lanetli!"

Sınır: 13

M. Ercan Ergür

I

“Eskiden bir dünyamız vardı, şimdi her biri birbirinden farklı ve size özel istediğiniz kadar dünya yaratabilirsiniz! Sınır Kalemleri. Sınırlarınızı aşmak için!

Merhaba güzel yurdumun güzel insanları, bugün 21 Ocak 2033, bir Çalar Saat programı ile daha karşınızdayız!”

Kapı çaldı. Oturmakta olduğu koltuktan fırlayarak ayaklandı. Tesadüf müydü gerçekten? Tam bir gündür beklediği kargonun televizyonda o anda geçen reklam ile neredeyse aynı anda gelmesi? Kaderin bir oyunu muydu? Kapı açıldı, parası çoktan ödenmiş kargo kucaklandı. Korumak için kat kat ambalajlar ile sağlamaştırılmış, yine de alabildiğine gösterişsiz olan paket büyük bir mutlulukla parçalarına ayrıldı.

“Sizlerden gelen brifleri okuyarak giriş yapacağız. Arzu Hanım son derece şaşıaalı bir dünya yaratmış kendisine ve çektiği selfiyi de burada bizlerle paylaşmış. Bakın, gördünüz mü?”

Bir dolma kalemden daha tombul görünen, hafiften bir oklavayı andıran siyah kalemi havaya doğru kaldırdı. Pencereden oturma odasına giren ilkbahar güneşinin soluk sarısında bile, üzerinde yazan kırmızı “Sınır Kalemi” yazıları ışıllı parlıyordu.

“Dünkü programımızda gerçek dünyadan brifler göndermenizi

istemıştik sizden. Buna karşılık seyircilerimizden birisi, ünlü düşünür Hakman GÖKTÜRK'ün bir sözünü alıntılacağı bir briף göndermiş: Eğer yaşanan dünyadan daha güzel bir yer bulduysak, o zaman bizim için gerçek dünya odur!"

"Reklamlar yetersiz," demişti arkadaşı Yelda, Haldun'a. "Sadece kalem ile olmuyor işte. Kalemin gücünü açığa çıkaracak bir de yetenek, daha doğrusu yaratıcı zekâ lazım."

"Bunu da nereden çıkarttın Yelda?"

"Şey... Denedim de oradan Haldun. Senin yapabileceğine inanıyorum. O sonsuz hayal gücünle, kalemin tam potansiyelini açığa çıkarabilirsin. Hatta beklentilerin ötesine bile geçebileceğini düşünüyorum."

"Birazdan stüdyomuzda çok önemli bir konuk ağırlayacağız. Kendisini aslında son zamanlarda tanımayan yok. Evet, eminim aklınızdan o ismi geçiriyorsunuz. Kendisi Sınır Kalemi'nin yaratıcısı olur. Huzurlarınızda... Mustafa Erca..."

Haldun kalemi sehpaıa bırakırken kızın son sözleri hâlen aklında yankılanıyordu. "Tüm sınırların ötesinde bir dünya yaratabilir ve bizi bu lanet yerden oraya götürebilirsin Haldun!"

Telefonunu eline almış, tuşları çeviriyordu. "Alo, Yelda! Evet... Geldi! Tamam, akşama bekliyorum mutlaka!"

II

Yelda akşamı bile bekleyememişti. Tabii nedensiz de değildi bu aceleciliğı. Arkadaşı, hatta can dostum diyebileceğı Haldun hayal gücünü asla sınırlayamayan, bir kez ilham geldiğinde kalemi kâğıdı alıp çılınca yazmaya başlayan bir adamdı.

Kız saatlerce masa başında otursa da, kalemini kâğıdını, hatta eski nesil tuşlu klavyesini bile eline alsada hiçbir zaman onun gibi olamamıştı. Yazmak onun için öyle “*ilham*” denen büyüdü bir varlıkla ifade edilemeyecek kadar derin bir mevzuuydu ve Yelda asla o kadar derine dalmayı başaramamıştı.

Haldun'a “İlham gelmiyor Haldun,” dediğı son seferde adamın nutukları tepesinden aşığıya bir çağlayan gibi boşalmıştı. “İlham dediğın şey öyle doğaüstü bir varlık değildir, Yelda,” demişti Haldun. “Havadan gelmez insana. Bir tür öğretilir bile diyebiliriz. Benim durumumda adına disiplin bile denilebilir.”

Yelda gözlerini devirerek apartmanın merdivenlerini çıktı. Bir daha Haldun ile benzer bir tartışmaya girmek istemiyordu doğrusu.

13 Numara. Haldun'un dairesinin kapısında durdu. Zili çalıp çalmamak noktasında bir kararsızlık ile durakladı ve ardından yumruk yaptığı elinin parmak eklemleri ile kapıyı nazikçe tıklattı.

III

Haldun camın pervazına dayanmış; elindeki sigarasını tellendirerek, derin derin çekerek dışarıyı izliyordu. Yanındaki küllüğünü dolduran en az bir düzine izmarit, her türden minyatür ve yüzlerce kitabın bulunduğu odanın kokusunu hiç olmadığı kadar ağırlaştırıyordu.

Yelda tanımasa, bu adamın başka birisi olduğunu düşünenecekti. Evet, Haldun bir Yeşilaycı değildi, ama hayatının hiçbir evresinde bu seviye nikotin tüketmişliği de olmamıştı. Bir günde taş çatlasın iki ya da üç tane içerdi.

"Ne oldu?" dedi geçip giden sessizliğin ardından. Adam irkildi ama dönmedi. Kız geldiğinden bu yana, ona kapıyı açmak dışında

hiçbir şey yapmamış, “Merhaba,” dışında tek bir sözcük sarf etmemiş, onu da derin derin baktıktan sonra yapmıştı. Arkasını dönerek çalışma odasına çekip gitmesi tez olmuştu. "Bir sorun yok ya Haldun?"

Parmakları arasındaki izmariti işaret parmağı ile pencereden dışarıya fırlattı ve elini pervaza dayayarak doğruldu. Gören de pencere pervazından güç alıyor derdi. Tam kıza doğru dönecekti ki dışarıdan yükselen bir ambulans sesi ile kaşlarını daha da derin çatarak tekrar pencereye doğru döndü. Dışarıya eğildi ve ambulans sesinin ne yönden geldiğine baktı. "Ne oluyor!?" dedi iyice gerilen kız. Ses doğu yakasından geçip gidiyordu. Sanki rahatlamış gibi görünen adam "Yok," dedi. "Yok bir şey."

Dönerek kıza doğru baktı. "Yelda," dedi.

"Efendim?"

Masaya, neredeyse bitmiş sigara paketine doğru uzanınca bir tane daha içeceğini sandı arkadaşınının. Ama o, paketi ileriye doğru iterek masada, bir defterin üzerinde duran kalemi almakla yetindi. Elinde evirip çevirerek kaleme baktı, sonra yeniden masaya bıraktı.

"Ne... Ne yaptın? Kullandın mı?"

Adam bakışlarını masadaki kalemden kıza çevirdi. Bir anlık duraklama sonrası başıyla onayladı. "Kullandım."

"Ama hiçbir değişiklik yok." Kız etrafına bakındı. "Geride bıraktığımız dünyanın aynısı bu?" Ayağa kalktı ve masaya ilerleyerek deftere uzandı. Tam kapağını açacakken Haldun'un eli eline kapandı.

Başını iki yana sallayan adam kızın elini tutarak defterden kaldırdı. Kızı kendine doğru çekti. Dudakları dudaklarıyla buluştu ve şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle bakan kız kalçalarından sıkıca kavrayarak göğsüne bastırdı, derin derin öpmeye başladı. Kız kurtulmak için nafile direndi. Adam hızla döner, masadaki eşyaları savurup yere atarken sadece "Haldun! Dur!" diye bağırabilmişti. "Ne... Ne yapıyorsun sen!?"

IV

"Yelda! Ne olursun dur!" Haldun'un bağırışları arasından sıyrılmış, acıyan kalp ve kanayan bir onurla çıkmıştı kapıdan kız. "Yelda!" Ses, 13 numaradan aşağıya apartman boyunca yankılanıyordu. "Seni kaybetmeye dayanamam!"

Öfke ile apartman kapısını çarparak çıktığında hıçkırıyor, ağlıyordu kız. "Beni," dedi soğuk havadan dolayı ağzından salınan buhar eşliğinde, "çoktan kaybettin Haldun!"

Yaşlar yanaklarından süzülürken montuna sarınmış yürüyordu hızlı hızlı. Şehrin grisi ve ağır yükü onun sırtına binmiş gibiydi. Dalıp gitmişti sızılar ve acılar sokağında.

Caddenin karşısından gelmekte olan bir araç aniden kornaya basınca ellerini başına siper ederek bir çığlık patlattı. Farkında olmadan çömeldiği yerden kalkarak bakması için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Kendisi hâlen hayattaydı. Bakışlarını sokağın karşısına çevirdi. Araç bir şeye mi çarpmıştı?

Hayır, sadece ani bir frendi muhtemelen. Yayalardan birisi araç şoförüne bağırarak işaret parmağını sallıyordu. Peki... Peki o, ta karşı caddedeki bir trafik olayından dolayı neden bu denli korkmuştu?

"Şerefsiz!" Taksi şoförüne değil, Haldun'aydı lafı. Gözlerinden tekrar yaşlar süzülerek evine yöneldi. İşin en kötü yanı da... Evden çıkarken ne kadar kızgın olursa olsun şimdi Haldun'a yeterince kızamıyor, onu her geçen saniye biraz daha özlüyor oluşuydu. Ama o... O... Çocukluktan bu yana süren bir arkadaşlığa ihanet etmiş, güzel anılara... Tecavüz etmişti!

V

Kendi evinin bulunduğu sokağa girdi. Bakkal Saffet, dükkânı önünde oturmuş, karşısına aldığı kurbanı ile tavla oynuyordu. Kendisini hiç selam verebilecek durumda hissetmiyordu. Oysa bir baba gibi gördüğü bu adama asla selam vermeden geçmezdi.

Ne yapacağını bilemez bir şekilde hızla ilerledi ve iki adamın yanından geçerek apartman kapısına ulaştı. Saffet başını kaldırmış, rakibinin omzu üzerinden ona doğru bakıyordu.

"Ye... Yelda." Apartmana girdi. Kapıyı ardından kapatır, merdivenlerden çıkarken adamın ayaklandığını, oyunu yarıda bırakıp, dükkânı da rakibine emanet ederek peşine takıldığını nereden bilebilirdi ki?

Kendi dairesinin de bulunduğu ikinci kata ulaştı. Daire 13. Ne tesadüf değil mi!? O şerefsizin, Haldun'un dairesi ile aynı numara. Hatta aynı kat. Nasıl da denk getirmişti!? Anahtarını arandı. Buldu.

Aşağıdan, merdivenlerden hızlı hızlı çıkan ayak seslerini duyduğunda panikledi. Saffet Amca ona yetişmeden içeriye girmeliydi. Titreyen ellerle anahtarını deliğe sokmaya çalıştı. Girmiyordu. Lanet olsun! "Yelda!" Bastırdı, zorladı. Eli de titriyordu, ama asıl problem bu değil... Gibiydi.

Derin derin nefes alarak hemen arkasındaki merdivenlerden çıkan

Saffet Amca'ya bakmamaya çalıştı. "Yelda sen..." Anahtarı deliğe oturttu. Çevirdi. "Yaşıyorsun!" Çevirdi ama dönmedi. Zorladı... Zorlandı...

Kapı açıldı. "Ne oluyor!?" Kapıda duran bir adam Yelda'ya ve onun yanaklarından boşalan yaşlara bakıyordu. "Kimsiniz? Neden evime zorla girmeye çalışıyorsunuz?" Hıçkırıklar yükselir, Yelda yere çöker ve apartmanı dolduran bir sesle ağlamaya başlarken Saffet Amca koşmuş ve ona sarılmıştı. "Yok... Yok bir şey... Yelda! İyi misin kızım?"

"Neler... Neler oluyor burada!?"

VI

Kapı çalındı. Kızın gittiği gibi geriye döneceğini biliyordu Haldun. Ama dönen kişi aynı kişi olmayacaktı. Defterine her satırını itina ile yazdığı Yelda profilini kusursuzlaştırmaya çalışıyordu.

Kapı yumruklandı. "Haldun! Aç şu kapıyı! Seni şerefsiz!" Yanaklarından akan yaşlar kâğıdı daha önceden defalarca kez olduğu gibi ıslatmasın diye kol yeni ile gözlerini sildi.

Elindeki Sınır Kalemi'ni kâğıdın üzerine bıraktı ve yerinden kalktı. Kapıya giderek açtı. Yelda orada duruyordu. Perişan hâldeydi. Saçı başı karışmış, gözyaşları yanaklarından akarak yakalarını dahi sırlıklam yapmıştı. "Ne yaptın?" dedi. "Öld... Bana ne oldu? Sen..." Atladı ve adamın göğsünü yumruklamaya başladı. "Sen... Bana ne yaptın?"

Haldun'un hiçbir şeye olmasa bile buna bir cevabı vardı. "Kendi dünyamı tekrar yarattım Yelda!" Kıza sarıldı.

"Ama neden..." Hıçkırıkları yüreğe sızıyordu.

Onu, asla kaybetmek istemediği tek kişiyi, nasıl olurdu da elinde böyle bir güç varken geride bırakabilirdi ki? "Kimsenin seni benden almasına izin veremezdim!"

"Neden..."

Gözyaşları yanaklarından tekrar akarken dünyalar dolusu sarıldı kıza. "Çünkü benim gerçek dünyam sensin Yelda!"

9-13

Ceren Altay

Odaya girerken usulca
Bir tek ölüm vardı usunda.
Kıyamet, evrenin son günü
Kendi sonuysa en kötüsü.

Buzdolapları renkli renkli,
Süslenmişler kan lekeleri.
Silindir şeklinde dolaplar,
Yerde kadeh kadeh şaraplar.

Mavi lekeli buzdolabı,
100 Kelvin yaptı sıcaklığı.
Ayarlayınca düğmeleri
Zaman aktı 1000 yıl ileri.

Bir kablo çıktı göbeğinden
Odaya bağlandı rahminden.
Açıldı gözler karanlığa
Hasretti artık aydınlığa.

Bastı korku ile çığılığı
Mavi dudaklar aralandı.
Boğulurken günahlarında
Çırpındı makine yağında.

Elleri yokladı etrafı
Sonunda bir yerlere çarptı.
İçindeydi bir silindir
Kaçacak hiçbir yer yok derdin.

Bekliyordu yalnızlığında
Tüpler açılıyordu hızla.
Konuşup gülüştüler zevkle
O, tüpte dinlerken hasetle.

On iki tane abla abi
Korkusuzca ona seslendi.
Siborg 1-3 dediler ona
9-13'tü ismi oysa.

Tüpten çıkardı on ikisi
On üçüncü kardeşlerini.
On iki tane abla abi
O gün lokma lokma yenildi.

Felaket artık ermiş sona
O, yapayalnız bu dünyada.
Eh yeterince dayandı ki
Çocuk büyütme vakti geldi.

On iki evlat inşa etti
Son oğluyla ilgilenmedi.
Büyürken öfkeyle sonuncu
Hep göz ardı etmişler onu.

Yine büyük son geliyordu
On üçü buzluğa koyuldu.
İçerde hapsoldu sonuncu
Kardeşleri unuttu onu.

Son oğul hatırlandığında
Ağlarını örmüştü karma.
On bir kardeş ve katil baba
O gün yenildi lokma lokma.

Üçüncü Bir Dünyanın Hiç Önemsensemeyen Hatırası

Hakan U. Öztürk

Önünde yemyeşil çimen. Havada kuş sesleri. Ahmet kupağında ağlayan bebeğı sussun diye sallarken diğerk bebekten geriye kalan parçalara bakıyordu. Bir kol, bir bacak ve uzuvların ucunda sallanan dağlanmış et parçaları...

Etrafta ne bir kan lekesi ne yanık bir yer.

Berrak bir günün ve ağaçların arasından düşen titrek güneş ışığının altında.

Gözlerini yeniden karşıya çevirdi.

Gökkuşağı perdesi her zamanki gibi renkten renge geçerek tek parça hâlinde dalgalanıyor; dünyayı, insanları birbirinin yansıması ve aynı zamanda zıttı olan iki ayrı dünyanın sayısız parçasına bölüyordu.

Bebeğı bir kol boyu ileri kaldırdı. Diğerk dünyadan birkaç santim uzakta bakiştılar.

Bu sefer işi eline yüzüne bulaştırmıştı. Perdeyi yırtmak için kullandığı alet cebinden derisini yakıyordu. Küçük, avuç içi kadar siyah bir kutu.

Aslında perdenin içinden diğer dünyaya geçmek için Ahmet'inki gibi bir kutuya ihtiyaç yoktu. Öylece üstüne yürüyebilirdin. Kişiliğin dışında etkilenen hiçbir şey olmazdı.

Çünkü perdenin içinden geçmek, kendini tamamen diğer dünyadaki yansımanla değiştirmek anlamına geliyordu. Bu da bir nevi bilinç kaybına yol açıyor ve yansımanın ne yaptığını bilememene neden oluyordu. Kendisiyle mektup arkadaşı olmaya çalışıp neler yaptığını öğrenmeyi deneyen birçok insan vardı.

O aletse buna bir istisnaydı. Umacıların bir hediyesi. Perdede bir bebeği çalabilecek kadar küçük bir yırtık.

Bebek hıçkırırken tıkanmaya başladı. Pek de çirkin bir şeydi ama değiştirmesi gereken bebeğe de cidden benziyordu.

Umacılar bu bebeğin istedikleri olmadığını anlarlar mıydı?

Kesin anlayacaklardı.

Orijinal bebeğin iki dünya arasında parçalandığını, değiştireceği bebeğin geçidin içinde yok olduğunu görmüştü.

Yoktan gelen bir bebek...

Arkasını döndü. Perdenin devamı patikanın aşağısında onu bekliyordu. İçinden geçmeden hiçbir yere gidilemezdi çünkü perde her yerdedi. Dikkatli bakıldığında, mesela yağmur yağdığı günlerde, çok kısa bir anlığına gökyüzündeki renkleri bile hayal meyal seçilebilirdi.

İki dünyanın da insanları bu yüzden ufuk çizgisini hiç görememişti.

Ahmet, diğer dünyanın umacıları peşine düşmeden perdeye vardı

ve yansımasının onun istediği yere doğru gideceğini umarak içeri girdi.

Sonunda umacı geldi. Perde dışarı doğru şişer; çivitten maviye, oradan menekşeye ve en son tam da turuncuya geçerken ortaya çıkıvermişti.

Olay yeri inceleme ekibinden biri son kez flaş patlatarak fotoğraf çekti. Bir polis su şişesinin kapağını açmaktan vazgeçti. Daha uzaktaki, polis kordonunun arkasındaki muhabir kalabalığının uğultusu gözle görünür bir dalgalanmayla sustu.

Üzerinden menekşe rengi tül parçaları dökülürken umacı acı verecek kadar... Simetrikti. Hem de burnuna uzun süre baksanız kafatasının içine çekileceğinizi düşündürtecek kadar simetrik.

Gerçi yüzünde bakılabilecek başka bir yer yoktu. Gözleri bakışlarınızın tutunmasına izin vermeyen iki sığ çukur. Dudakları parmaklığa benzeyen -onlar da elbette simetrik- hatlarla eriyip birbirine karışmış bir mabet.

Boyu iki metre vardı. Saçları yoktu, kulakları da. Pürüzsüz bir kafatası. Ölü bir ten. Buruşmuş bir takım elbise -yönetmeliğe umacıların kılık kıyafetleri için özel bir istisna eklenmişti.

Umacı, soruşturmadan sorumlu olan Komiser Ahmet'in üzerine yürürken sol bacağının dizini sağa doğru kıvrıyor, her biri başka tarafa bakan sol elinin parmaklarını kütürdeterek yere koyuyor ve ancak bu sayede dengesini sağlayabiliyor, diğer elindeki poşeti -bebek uzuvları mıydı onlar?- omuz ve dirsek eklemlerinin gevşekliği yüzünden sallayıp duruyordu. İnsanda koşarak kaçma isteği uyandıran bir kukla.

Neyse ki fazla sürmedi. Şimdi Ahmet'in karşısındaydı. Ağzı yüz hizasına çıkıncaya kadar dikleşti, sonra dudaklarını araladı. Bir tane minik, yeşil el parmaklıkların arasından çıkararak selam verdi.

"İyi günler, amirim." Sesi tiz ve hafif yankılıydı.

"İyi günler, umacı."

"Amirim, maktulun kayıp uzuvları hemen perdenin oraya bırakılmış. Görebildiğimiz başka bir iz yok. Ekiplerimiz aramaya başladı."

"Ölen orijinal miymiş?"

"Orijinalmiş."

Ahmet istemsizce ceset torbasına çok küçük gelen bebeğe baktı. Yaşayan bebeği aileye verdiğinde çok sevinmişlerdi. Bebeklerinin değiştirildiğini, yerine umacıların yaptığı bir taklidin bırakıldığını onlara söylemeyeceklerdi.

"O zaman dava bizde kaldı. Zanlıyı aramaya devam edin."

"Yalnız, amirim... Bizdeki çocuk da orijinal. Tadı aileyle aynı. Çocuğu nerede bulmuştunuz?"

Verecek bir cevabı yoktu. Hatırlamıyordu.

Sessizliği memurlardan biri bozdu. Ercan. "Bence turuncuydu. Ben kazandım."

"Aynısı değil bu. Yani o bebeği öldürdüysen aynısı olamaz ki!"

Ahmet, kapının önünde Ercan ile umacıları bekliyordu. Bebek,

Ercan'ın elindeydi ve evirip çevrildikçe gülüyordu. Buraya gelmeden önce altını temizleyip karnını doyurmuşlardı.

"Az sessiz ol, gözünü seveyim, duyacaklar şimdi."

Sessizce beklediler. Yekpare oyma bir kapının önünde, metal sıraların üstünde oturuyorlardı. Bir gökdelenin 66. katındaydılar. Koridor cam duvara kadar uzanıyor, sağlı sollu iki başka koridora ayrılıyordu. İçeride, küçük bölmelerinde onlarca insan çalışıyordu. Burada, yönetimin toplantı odasının karşısında yalnızlardı.

Umacıların holdingi. Birçok farklı şey yapıyorlardı ama asıl para kazandıkları işleri gökkuşağı perdeleriyle uyumlu binalar inşa etmekte. Bazı insan hakları örgütleri onlara karşı çok ciddi protestolar yürütse de insanlar koridorları yazlıklarına mucizevi şekilde bağlanan, mutfakları bulaşıklarını yansımalarına yıkatan ve yatak odaları egzotik boşluklara sahip pahalı evlerine bayılıyordu. Hem öbür dünyadaki insanlardan bize ne ki zaten! Öyle değil mi? Nasıl olsa perdeyi geçtiğimizde kimse yaptığını hatırlamıyordu... Pekâlâ yansımamız bize hizmet edebilirlerdi. Bizim de öyle veya böyle bir yansıma olduğumuzu unutmak yeterliydi.

Bebek kustu, ağzını sildiler. Ercan bir ara onu uyutmaya gitti. Bir saat kadar sonra geri geldiler. Ahmet'in o sıralar içi geçivermişti.

Uyandığında bir umacının -hepsi birbirinin aynısıydı, takım elbiselerine kadar- bebeğin üzerine eğilmiş ve ağzını, dudaklarını birbirine bağlayan zarımsı deriyi esneterek kocaman açmış olduğunu gördü. Ercan derin derin nefes alıyordu, dibinde olup bitenden habersizdi.

Umacı ağzını şapırdatarak bebeğin tadına baktı.

"Aferin. Muazzam bir tat. Çok orijinal. Evet, evet... Aile buna

bayılacak. Muhasebeden paranı al. Aferin, aferin..."

Ahmet, bebeği onlara vermekten o anda vazgeçti.

Bu gibi durumlarda aileyi sorguya çekmeden önce birkaç hafta beklerler ve uzaktan izlerlerdi.

Bu sefer nasıl bir terslik olduğunu görmek için.

Bebek çok sevdiği bir oyuncacı görünce korkarak ağlar, uyku düzeni değişir, kucağından inmediği bir akrabaya gitmek istemez... Böyle küçük ama bir annenin hissedebileceği tehlike sinyalleri. Bazen kulaklarından yeşil sümükler akan bebeklere rastlanırdı. Pek sık değil. O zaman onu alıp giderler, umacılar teslim ederlerdi.

Bebek orijinaline çok benziyorsa da aileyi bir nebze kendi hâline bırakırlar ve ücretsiz psikolojik danışmanlık verirler, onları ters giden hiçbir şey olmadığına ikna ederlerdi.

Bu da çok kolay olurdu çünkü insanlar gözlerinin önündekini göremeyecek kadar parçalanmıştı ve kimse bebeğini kaybetmek istemiyordu. O bebekler değiştirilmiş olsa bile.

Şu andaysa ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Ölmüş olması gereken bir bebeğin mucizevi bir şekilde geri geldiği hiçbir vakayla daha önce karşılaşmamışlardı.

Ses kayıt cihazını açtı.

Bazı Bilgiler Gizlilik Gerekçesiyle Karartılmıştır.

A: Vaka numarası: 32B-. Sorgunun yapıldığı gün ve saat: 17 Şubat

2020, öğleden sonra iki. Yer: Mağdurların şahsi meskenleri. Sorguya katılan polis memurları: - rozet numaralı A- ve gözlemci olarak - rozet numaralı E-. Sorgulanan Şahıslar: Görgü tanığı ve malum şahsın annesi - kimlik numaralı Y- ve babası - kimlik numaralı N-.

[Kâğıt hışırtıları.]

A: Bu sorguya kendi rızanızla katıldığınızı, herhangi bir zorlamayla karşılaşmadığınızı, avukat istemediğinizi ve sorgu sırasında bilgi saklamanın veya yalan beyanda bulunmanın yasa dışı olduğunu bildiğinizi onaylıyor musunuz?

Y: Onaylıyorum.

A: N- Bey, sesli olarak onaylayabilir misiniz?

N: Onaylıyorum.

A: Olay yerinde ne amaçla bulunuyordunuz?

N: Piknik yapmaya gitmiştik.

A: Kimler vardı?

N: Kızım, eşim ve ben vardık.

Y: Arkadaşlarımızı bekliyorduk. Daha gelmemişlerdi.

[Kâğıt hışırtıları.]

A: Adları -. Neden sizinle birlikte değil de sonradan geldiler?

N: Bunları diğer arkadaşlara anlatmıştık.

A: Ben resmi olarak üstünden geçiyorum. Lütfen soruyu cevaplayın.

Y: Onların da çocukları var. İki tane. Aralarında bir yaş var. Uydukları için evden çıkamadılar. N- önceden gitmek istedi. Ma...

N: Önden gidip mangalı yakacaktım.

A: Kaç gibi oraya vardınız?

[Aynı anda konuşuyorlar.]

N: On bir gibi.

Y: On çeyrek.

A: On, on bir arası mı?

Y: On çeyrek. Eminim. Onda E-'nin emmesi lazımdı. [N- öksürüyor.] Arabada emince [N- öksürüyor.] kustuğu için inene kadar saate bakıp durmuştum.

A: Arkadaşlarınız kaçta geldi?

[Aynı anda konuşuyorlar.]

Y: Bir saat sonra falan.

N: Aşağı yukarı... Evet, o kadar.

A: Bebeğinizin kaçırılıyor olduğunu o zaman mı fark ettiğinizi söylediniz?

N: Evet.

[Kâğıt hışırtıları.]

A: Geçen sürede ne yaptınız?

N: Mangalı yaktım. Kömür yetmedi, O-'yu aradım ama çekmedi. Herhâlde dünya geçişindelerdi. Ben de kömür istemeye uzaktaki

ailelerden birine gittim.

A: Ne kadar uzaktalardı?

N: Yirmi beş, otuz metre. Bir sonraki çardakta oturuyorlardı.

[Kâğıt hışırtıları.]

A: Aralarında bunların dışında biri var mıydı?

N: Yoktu.

A: Gördüğünüz adam bunlardan birine benziyor muydu?

Y: [Gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor.]

A: Bir de araçtan bahsetmişsiniz. İçinde biri var mıydı?

N: Sanmıyorum.

A: Onların bebeklerinin olmadığını söylemişsiniz.

N: Evet. Çocukları büyüktü.

A: Kaç yaşındalardı?

N: Biri on sekiz, on dokuz. Diğer ikisi on, on iki.

A: Başka bir şey yaptınız mı?

N: Yok, ancak mangalı yaktım.

Y: İşten aradılar ya seni.

N: Doğru, o da var ama kısa sürdü.

A: Evet, telefon kayıtlarında gördük. Bu süre zarfında hiç şüpheli bir şey olmadı mı?

N: Yok.

A: Siz?

Y: Ben bir süre arabada E-'yi [E- öksürdüğü için anlaşılmıyor].
Uyuyunca çardaktaki masayı hazırladım.

A: Siz? Siz şüphe çeken hiçbir şey görmediniz mi?

Y: [Cıkılıyor.] Diğer aile hiç öte tarafa geçmedi. Oradan da kimse gelmedi.

A: Bu bahsettiğiniz şeyler bir saatinizi mi aldı?

Y: [Cıkılıyor.] Daha erken bitti tabii. Oturdum ben de.

A: Anlıyorum. Zanlıyı kim gördü?

N: Zanlı?

A: Bebeğinizi kaçıran ve diğer bebeği öldüren.

[Aynı anda konuşuyorlar.]

N: Eşim.

Y: Ben.

A: Perdeyle ilgili anlattıklarınızı tekrarlar mısınız?

Y: Şey... [Bir süre konuşmuyor.] Yanlış görmüş olabilirim. Şimdi düşününce gerçek gibi gelmiyor.

A: Lütfen, anlatın.

Y: Perdenin diğer tarafında biri vardı. Ama öyle biri gelip giderken olduğu gibi değil. Perde aralanmış, diğer tarafta duruyordu. Arkasını falan hep görebiliyordum. E-'yi alıyordu. [Y-

ağlıyor. Bir mobilyanın hareket ettiği duyuluyor.] Birden perde kapandı. Perdeye koştum. Cesedi görünce... [Y- ağlıyor.] Diğer aileyle görüştünüz mü?

A: Soruşturmamız devam ediyor. Bahsettiğiniz adamı tarif edebilir misiniz?

Y: şey...

A: Kendinizi ne zaman hazır hissederseniz. Acele etmeyin.

Y: Size benziyordu. Adam.

Ahmet, kayıt cihazını kapattı. "Bana mı benziyordu?"

"Neredeyse tıpatıp aynıydınız," dedi Yelda.

Ercan ile göz göze geldiler. İki de işin nereye gittiğini anlamıştı. Ahmet'i polislikten kovacaklar, büyük ihtimalle davayı Ercan'a bırakacaklardı.

Zanlı bu sefer Ahmet'in yansımasıydı ama değişen bir şey olmayacak, her zamanki gibi onu yakalayamayacaklardı. Hiç ümitleri olmuş muydu, o bile tartışılır. Diğer dünyada yaptıklarından sen sorumlu tutulabilir miydin?

Bir gün, belki bir gün, biri her şeye son verirdi.

İki dünya. Koca bir hiç.

14 Yıldan Sonra Bir Gün. Yolları Yine Kesiştiğinde.

Ekin. Kaçırılan ama geri dönen. Değiştirilen ama orijinal. Hiçbir dünyaya ait olmayan ama her ikisinde de yaşayan. Bizi üçüncü bir

dünyaya inandıran.

Merdivenlerden iniyordu. Aşağıda konuşan birileri vardı. Annesinin ve babasının sesleri. Birkaç kişi daha, isimlerini hâlâ bilmediği bir kadınla erkek ve elbette Ahmet. Dün, gökkuşağı perdesinin diğer tarafında, masanın ucunda otururlarken de görmüştü onları. Ahmet, "Bebeğinizi en son ne zaman gördünüz?" diye soruyordu. Sustular.

Ekin, "Bana aldırmayın," dedi. "Şimdi çıkacağım."

İnsanlar... Saklayacak ne çok şeyleri vardı. Ekin umursamıyordu.

Umursamıyordu ama her şeyin farkındaydı. Ahmet aynı aileyle, dün, bebeği çalmak için pazarlık yapıyordu.

Bugünse bir özel dedektif olarak bebeğe ne olduğunu öğrenmek, başarabilirse onu geri getirmek için isteyeceği parayı kafasında hesaplıyordu.

İki Ahmet. Birbirinin yansıması iki yarım insan.

Ekin. Perdelerden geçerek, perdelerden geçtiğini bile fark etmeden, hiç değişmeden, olduğu gibi, gökkuşağının güzelim renklerini asla görmeden ve bu sayede kendi renklerini kaybetmeden yürüdü.

Çünkü tamdı.

Bölünmüş, yarım kalmışların dünyası, hırsları, rengarenk sınırları ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

Perdenin içerisinde umacılarından biriyle karşılaştı. Hangi dünyadan olduğu belli değildi. Önemli değildi zaten. Selamlaştılar.

Kutu

Berkan Fidan

“Kapağı açılırsa saçılır karanlık ile ışık

Sakın ola açma, oluverir hepsi ardışık

Yazılan her şeyin manası karmakarışık

Kutu kapalı iken senin merağına âşık.”

Adam bakışlarını üzerindeki yazıları okuduğu açık kutudan kaldırıp etrafındaki heyecanlı, tamamı erkeklerden oluşan gürüha baktı. Kalabalığın toplandığı mermer meydanın tam ortasındaki, yerden birkaç basamak yüksek platforma çıkmıştı. Buraya çıkmasının nedeni olan olay gerçekleşmeden önce herkesi toplamıştı ve tam öğle vaktinin gelmesini bekliyordu. Ona kalsa çoktan yapması gerekeni yapardı ancak bir süre önce rahibin biri çıkagelmiş ve adama güneş tam tepedeyken yapmazsa tüm çabasının boşa gideceğini söylemişti. Adam da onu dinlemeye karar vermişti. Güneş erillikti, yaşamdı, bilgelikti. Eğer böyleyse, neden dinlemesindi ki? Bu bekleme sürecini de meydandaki herkesi inceleyerek değerlendirmeye karar vermişti. Adeta yüzlerini aklına kazıyordu. Aslında yüzlerinden çok ne yaptıklarıyla ilgileniyordu.

Meydandakiler de aynı şekilde süzüyordu adamı. En sonunda biri, elinde ne zamandır aradıkları kutuyla çıkagelmişti. Şu, platformda dikilmekte olan esmer, uzun boylu adam. Buralardan değildi belli

ki. Kimse onu önceden ne görmüş ne duymuştu. Ancak kahramanlar ve gizemli kurtarıcılar hep böyle olmaz mıydı zaten? Bu ecnebinin sözünü dinleyip buraya toplanmışlardı ancak güneşin altında bekledikçe iyiden iyiye huzursuzlanmaya başlamışlardı. Saçından tırnağına kadar sarhoş birisi aralarında tanrılar, rahip ve güneşin de bulunduğu pek çok şeye karşı öfkesini lanetler saçarak kusuyordu. Başka bir iri yarı adam ise etrafına kendisi gibi izbandut herifleri toplamış, adama kıskanç bakışlar atarken fısır fısır konuşuyordu. Diğerleri ise daha küçük gruplar hâlinde toplaşmış birbirlerine arayış sürecinde yaptıkları yiğitlikleri coşkulu bir şekilde böbürlenerek anlatıyor, genelde yanlarındaki kişilere çarpan, testosteron kokan kaba hareketlerle içine düştükleri durumları canlandırıyorlardı.

Kadınların ise bugün olacılara tanıklık etmesi yasaktı. Kız çocukları da ayrı tutulmuyordu onlardan. Ancak bu yasa, ileride kocaman delikanlılar olacak erkek çocuklar için geçerli değildi. Meydandaki sıkış tepiş ortama dahil olmasalar da oradaki kişilere özendikleri belliydi. Belki annelerinin oklavaları olan, belki de evden çıkınca yerde buldukları tahta çubukları almışlar ve onları kılıç gibi sallayıp birbirleriyle savaşıyorlardı. Adam veya kutu pek umurlarında değildi.

Adam havaya bir göz attı ve alnından süzülen terleri sildi. Bir süredir rahibi dinlemenin kötü bir karar olduğunu düşünmeye başlamıştı. Neyse ki vakit gelmişti. “Yüce diyarların yüce kahramanları! İşte beklediğimiz vakit geldi çattı. Tanrılar bizi gördü ve bize acıdı. Kötülüklerin anasını ele geçirmemizi sağladı.” Adamın sesi tüm meydanda yankılanmıştı. Adam titreyen eline hâkim olmaya çalışırken kutuyu havaya kaldırdı. “İşte onu kapatma zamanı!” dedi ve diğer elini kapatmak için kaldırırken

kalabalıktaki birinden bir homurtu yükseldi. Az önce etrafındakilerle fısıldayarak konuşan adamdı. “Sen buna layık değilsin yabancı! Onu nereden buldun da kendini bu onura nasıl layık gördün bilmem. Ama tek gözümü kaybettiğim bu uğurda seni asla takip etmem!” Adam hırsıyla öne atıldıysa da bir an dengesini kaybedip yere devrildi. Devrilmeden hemen önce bacağına yapıştığı platformdaki adamın da dengesini kaybetmesine ve az daha kutuyu düşürmesine neden olacaktı. Neyse ki adam anında dengesini sağladı ve iri yarı olanın peşi sıra üstüne atılanlardan ustaca sıyrıldı. Son anda sıyrıldığı yumruğun yanlışıyla adamın arkasında duran birinin burnuna çakılmasıyla olay iyice büyüdü. Zaten sabahtan beri bir olay olur hevesiyle meydanda dikilen, üstüne anlatılan hikâyelerle iyice yükselen delikanlılar da gaza gelip kavgaya katılınca her şey tamamen kontrolden çıkmıştı.

Adam karmaşadan uzaklaştı ve kalabalığın içinde daha sakin bir yere geçip tüm bu kaosun ve geçmişteki pek çoğunun kaynağı olan kutuya göz attı. Üzerindeki yazıyı tekrar inceledi. Kapanınca kim bilir neler değişecekti! Kutunun önceki sahibi uyarıyı pek dikkate almamıştı. Neyse ki adam onun ayak izlerini takip etmeyecekti. Tanrıların kutsamasını hissediyor ve tüm ön şartları sağlamanın gururuyla göğsü kabarıyordu. Yapması gereken son bir şey kalmıştı.

Derin bir nefes aldı ve iyice odaklanarak tüm gücüyle kutuyu kapatmayı denedi. İlk seferde üstüne binen büyük bir basınç hissetti. Onu fark edenlerin bakışları ona dönerken dişlerini sıktı ve tekrar denedi. Zihnini bulandıran bir duygu ve düşünce fırtınasına tüm iradesiyle karşı koydu. Kapağı tam kapatmadan önce kutudan çıkmaya çalışan bir parça karaltıyı fark etti. Ciğerlerindeki nefesi olanca gücüyle üfleyerek bu kara dumanın

çıkışını durdurmaya çalıştı. Ancak bir anda dumanla birlikte süzülen bir ışık huzmesi de görür gibi olduğunda bocaladı. Bunun güneşin altında saatlerce beklemenin bir oyunu olduğunu düşündü ve daha fazla oyalanmadan kapağı kapatıverdi. Birkaç saniye bile sürmeyen bu süreçte neler olduğunu anlayamasa da bunu dışarı yansıtmadı. Sonuçta bunu başarabilecek tek kişi kendisiydi ve yaptığı sıradan bir iş değildi. Kimse daha önce böyle bir şey denememişti ve kimsenin kutuyu kapatırken neler görebileceği konusunda onu uyarmasını beklemiyordu. Öyle ya da böyle yaptığıının sonuca erdiğine canı gönülden inanıyordu. Onu bugüne getiren kendine olan inancıydı. Dudaklarının kenarı kıvrıldı ve heyecanla haykırarak elindekini havaya kaldırdı. Kapağı kapalı kutuyu gören herkes şamataya ve tartışmaya son vermişti. Onu daha iyi görebilmek için birbirlerinin üzerine çıkıyor, arada insan yığını altında kalıp ezilenler de oluyordu. Adam bunu fark etti ve kavgadan kaçmadan önce üzerinde durduğu platforma doğru ilerledi. O platforma çıkana kadar itişip kakışmalar artmıştı ancak kutuyu herkesin görebileceği şekilde kaldırdığında herkes durulmuştu. Bir süre çıt sesi bile çıkmadı kalabalıktan, bu alışılmadık sessizliği fark eden çocuklar da oyunlarını bırakıp oraya döndüler.

Adam gür sesiyle konuşmaya başladı: “Ben onu, hiçbirinizin bulamadığı yuvasından çıkartıp buraya getiren adam! Bileğimin gücüyle onun sahibi olan, yüce olanların rehberliğinde onu kapatan! Yıllar önce içinden çıkan laneti ona geri tıkayan; üzerimize saldırdığı şerri, sebep olduğu hüznü, anası oldu kötülüğü ortadan kaldıran! Benim ben! Peki neden hâlâ memnun değilsin sen!?” Son söylediğini ona karşı çıkan iri yarı olana söylemişti. Onun platforma çıkıp ağzını gözünü dağıtmasını bekledi. Onun ve fısıldaştığı diğerlerinin. Ama aldığı karşılık çok farklıydı. Derinden

gelen bir kahkaha ve gür sesle devam eden şu sözler:

“Kim demiş memnun değilim? Yaptın işte yapacağını, ne iyi ettin! Bize kaldı kutlamayı yapmak, akşama kadar içip oynamak!”

Bu konuşma diğer adamların kendilerinden geçerek coşku ve zafer dolu çılgınlıklar atmasına neden olmuştu. O an orada bulunan tüm erkekler başardıklarına inanıyordu. Hepsi bir şekilde buna dahil olduğu için adamın başarısını üzerine alınıyordu. Kutuyu bulmak için çağrı yapıldığında yuvalarını terk edip adı anılmayan mağaraları, yanından geçilmeyen ormanları didik didik aramışlardı. Elleri boş da olsa, bunu yapamayan pek çoğunun aksine, dönebilmişlerdi. Niyet her şeyden önemliydi, kutu bir taneydi ve herkesin elinde bir kutuyla çıkıp gelmesi beklenmiyordu zaten. Bu uğurda hepsinin canlarını dişine taktığı ise yadsınamaz bir gerçektir. Geçmişte yapılan hatalardan gerekli dersler de çıkarılmıştı üstelik. Bu süreçte adamın dediklerine tamamen güvenmişlerdi. Adam bir anda çıkagelen perinin mucizevi asası, gece vakti gökyüzünde görülen kutup yıldızı, uçsuz bucaksız denizlerde yön bulduran pusula idi adeta.

Adam gözlerini kendisine minnettar olan kalabalıkta gezdirdi. Herkesin gözünde o parıltılı bakış vardı. Hepsi tatmin olmuş gibiydi. Peki o neden böyle hissetmiyordu? İri adamın verdiği tepki hiç beklediği gibi değildi. Eğer başarıya ulaştıysa, olması gereken de hâlihazırda bu tepki değil miydi zaten? Peki neden hâlâ aklından geçen gibi bir tepki bekliyordu ki insanlardan? Belki şimdiye kadar yaşadıklarının bir gölgesiydi, belki de tüm bu adrenalin ona çok gelmişti. Güneş bir süredir tepeden vuruyordu ve iyice dili damağı kurumuştur. Bir an meydanın dışında, tapınağın önünde “Suuu!” diye bağırarak, muhtemelen bir satıcıya ait olan sesi duydu. O tarafa dönerken kalabalıkta dikilip ona

bakmakta olan biri gözüne çarptı.

Kadın, tüm erkeklerin arasında dikilmiş sakince adamı izliyordu. Üzerindeki ipek elbise kadar kara gözleri tamamen adama odaklıydı. Sivri ve mağrur bir şekilde yere paralel duran çenesi kasılmıştı. Lüle lüle iki yana salınmış gece karası saçları ise hafifçe dalgalanıyordu. Oysaki meydanda hiç rüzgâr esmiyordu ki! İşin ilginç yanı herkesin arasında dikilmesine rağmen kimse onun farkında değildi, olsalardı bir kadının bu görkemli anda meydanda dikilmesine asla izin vermezlerdi. Onu fark etmedikleri gibi zaferi kutlamak amaçlı yerel danslarını yaparken kimse ona çarpmıyordu. Kadının ise olası bir çarpışma veya linçten kaçınır gibi bir hâli yoktu.

Adam öfkeyle kaşlarını çattı. Bu nasıl bir saygısızlık, nasıl bir kâfirlikti böyle? Hemencecik platformdan indi ve kadına doğru yürümeye başladı. Onu dansın içine çeken kol hareketlerinden sıyrıldı, elindeki kutuyu almaya çalışanların uzanan ellerine elinin tersiyle vurdu. Dans ederken yan yan yürüyen kişilerin yanından geçerken çarpan bedenlerin ağırlığıyla birkaç kez düşeyazdı. Kadın ile arasındaki kalabalığı geçip yanına ulaştığında ise herkes adama ve kutuya ilgisini kaybetmişti. Hatta meydandakilerin pek çoğu kutlamayı bırakmış ve kimisi evinin, kimisi ise hanın yolunu tutmuştu. Çocuklar da dağılan kalabalığı fırsat bilip meydanda tahta çubuklarını savurarak koşturmaya başlamıştı. Bir çocuğun ucunda kırmızı kurdeleler olan tahta çubuğu savurup “Sonunda seni yendim iblis!” diye bağırdığı işitildi. Adam sorgularcasına tek kaşını kaldırırken halkı gözlemlemeyi bıraktı ve bakışlarını kadına yöneltti. Kadın ise adamın bakışına ifadesizce karşılık verdi.

“Doğru Şeyi yaptım sandın.

Yaptığın yanlışla baş başa kaldın.

Bugüne tanık olmayanlar hep kadın.

Erkeklerin dilinden düşmeyecek namın.

Kutuda hapis olan ışığı saldın.

Lakin bir gölgeyi de dışarıda bıraktın.

Damağında kalmadı hiç tuzun tadın.

Bu yüzden hiç bitmeyecek acın.”

Adam kadının sözleri karşısında bir an bocaladı. Kadının kendisini içine çeken kara gözlerine bakakaldı. Buraya gelirken onu kırbaç gibi tetikleyen öfke dalgası kadının sözleriyle sekteye uğramıştı. Buna nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilmiyordu. “Ne... Ne demek istiyorsun? Ne ışığı ne gölgesi be!? Ben... başarmış olmalıyım!” Dudağından dökülen sözlere kendisi de şaşmış kalmıştı. Bir şeylerin yanlış gittiğini hissederek gibi olsa da bunu bu şekilde acınası ve kendini inandırmaya çalışır şekilde duymak çok farklıydı. Başarmaması için hiçbir sebep yoktu ki! Neden böyle düşünmeye başlamıştı? Bu kadın bir cadı filan mıydı yoksa? Onu bir şekilde efsunluyor muydu? Kadın başını iki yana sallamakla yetindi ve konuşmaya devam etti.

“Bu şekilde düşünerek oldun bir zavallı
Günah keçisi yaptığın kadınların başları karalı

Kaçıveren kutudan umudun ışığı
Dışarıda bıraktığın ise şüphenin karanlığı

Olta atsan da tutamadın balığı
Getiremedin neşeyi, iyiliği, sağlığı

Oluverecek bir süre sonra bir başkaldırı
Kutunun kalacak ne haznesi ne kapağı”

Kadın son sözlerini uyarıcı bir tonda söyledikten sonra arkasını döndü ve yürümeye başlayıp dağılmakta olan kalabalığa karıştı. Adam ise kararsız bir şekilde elindeki kutuya bakakaldı. Kutuyu kapattığından beri içini yiyip duran şey... Şüphe olmalıydı. Peki bu şüphenin aslı var mıydı? Kadının dedikleri ise aklındaki sorulara tuz biber olmuştu sanki. Bir şeyleri yanlış yapmış olmalıydı. Neyi, nasıl, neden... Bilmiyordu. Her şeyi ince eleyip sık dokumuştu oysaki. Yine de bir şeyleri gözden kaçırmıştı demek ki. Böyle olmamalıydı, böyle olmasına izin veremezdi. Bir an yüzünde beliriveren umut ışığıyla kaygı çizgileri silindi. O başaramamıştı ama bir başkası yapabiliirdi belki! Neden yapamasındı ki?

Kadın yanından ayrıldığından beri etrafında dikilenlere aldırmandan kutunun kapağını açiverdi ve derince tuttuğu nefesi de salıverdi.

Kutuya da son kez merakla bakıverdi. Ardından da ortalıktan kayboldu.

O günden sonra adamı ne duyan oldu ne gören. O zamandan beridir söylenegeldi adamın hikâyesi. Hiç kimse bilmez idi adamın akıbetini.

Herkes kutunun üzerindeki yazının değiştiğinden bihaberdi. Eski hâlini bilmezlerdi. Bildikleri ise şimdiki hâliydi.

“Kapak kapandığında başladı kıyamet

Onun gibi olma! Sev, güven, şükret

Elbet seni bulur bir şekilde musibet

Kıyameti yaşayanlar bilmeyenlerdir kıymet”

Haberci

Çağatay Kaya

- Er 77815. Lok Kâh Vadisi Birinci bölüm İkinci-

Ağzımdan dökülen kelimeler annemin hıçkırıklarıyla yarıda kesildi. Ellerimin titremesini engelleyemediğimi fark ettim. Annemin yanında dik durmalıydım ancak göğsümün ortasında hissettiğim o daralma hissi buna izin verecek gibi değildi. Kendimi zorladım ancak nafileydi. Gözlerimde biriken yaşların, titreyen ellerimde bulunan celp belgesine damlamasının önüne geçemedim. Savaşa gidiyordum.

Annemin sessiz hıçkırıkları giderek daha sesli hâle gelirken gözlerimin izin verdiği hızla elimdeki kâğıdın geri kalanını okumaya devam ettim. Atletizme uygun genlerim sebebiyle *haberci* olarak kullanılacağım belirtiliyordu.

Aklıma okulda öğrendiğim klasik cümleler geldi. “Büyüyle yapılan haberleşme kolayca dinlenebildiği için özellikle cephelerde atletizm genlerine sahip kişiler önemli mesajları taşımak için kullanılır.” Annemin artık iyice yükselen hıçkırıkları ufak çılgınlara dönüştüğünde elimdeki zarfı ve belgeyi masanın üstüne bıraktım. Anlamadığım bir şekilde zihnimde oluşan berraklığı değerlendirmeye kararlı bir şekilde, dizlerinin üstüne çökmüş annemin sarsılan omuzlarını tuttum ve yanına eğildim.

- Mesaj taşıyıcı oluyorum anne. Korkmana gerek yok, gerçekten savaşımayacağım, sadece güvenli yerlerde bulunup mesajları

taşıyacağım.

Fısıldarcasına söylediğim kelimeler annemin kafasını kaldırıp gözlerime bakmasına sebep oldu. Beni duyduğuna emin değildim. Gözlerindeki karanlık o kadar derindi ki, “Hâlâ bir şey duyup anlayabiliyor mu?” diye düşünmekten kendimi alamadım. Aynı gün içerisinde, zarf bana teslim edildikten kısa süre sonra, beni almak için geldiler. Annemin sessiz hıçkırıkları, göz yaşları ve ellerinin arasından beni alıp okuluma götürdüler.

Eğitim sadece 3 gün sürdü. Birinci gün bana bir mesajın ciddiyet meselesine göre ne kadar hızlı taşınması gerektiği, ne şart altında olursa olsun mesaja bakmamak gerektiği ve mesajın düşmanın eline geçmesine engel olmak için sadece benim kullanabileceğim, mesajı yok edecek olan büyü kelimesi öğretildi. Aklımdan geçen birçok havalı büyü kelimelerine rağmen hayatımın şu ana kadarki en önemli kelimesi “*Koyun*” oldu. Aklımdan mesajların bulunduğu çantayı geçirerek bu kelimeyi söylediğimde çantanın hızlı bir şekilde kararak kaybolmasını izledim. Çanta siyahlaştı, sanki içerisindeki tüm su kaybolmuşçasına kurudu ve içerisindeki her şeyle birlikte anında toza dönüştü. Bunun ne kadar da korkunç olduğunu düşündüm.

Esas korkunç olan büyülü kelimeyi söyledikten yaklaşık bir dakika sonra hissettiğim bulantı hissiydi. Bu okullarda bize öğretmedikleri bir detaydı. Var olanı yok etmenin bedeli vardı.

Eğitimin diğer iki gününde tek yaptığım vadinin coğrafyasını çalışmak, bölgeden geldiğini söyledikleri birisinin anlattığı patikaları ve tırmanış noktalarını öğrenmekle geçti. Üçüncü günün akşamında bir taşıyıcının arkasındaki dar koltuklarda oturmuş,

vadiye doğru yola çıkmıştım. İçerisinde bulunduğum taşıyıcıda tahminimce 150 kişi vardı. Koyu bir karanlıkta, etrafı tamamen kapalı olan taşıyıcı ile yaptığımız yolculukta kimse tek kelime konuşmadı.

Ne kadar yol almıştık, kaç gündür oturduğum yerden hiç kalkmamıştım ya da en son ne zaman bir şey yemiştim hatırlamıyorum. Tek bildiğim numaram okunduğunda beni koltuğuma bağlayan emniyet kemerlerinin çözüldüğü ve artık ayağa kalkabildiğimi fark etmem oldu.

Benimle birlikte araçtaki diğer herkes de indi. Kontrolsüzce diğer askerleri gittikleri yere doğru takip etmeye başladım. Daha birkaç adım atmıştım ki uzaktan gelen güçlü patlama sesi ve sesi takip eden toz bulutunun havaya yükselmesinin şokuyla donakaldım.

- Korkmayın, bir hayvan mayına basmıştır. İlerleyin.

Arkadan gelen bir ses ile sanki bu emri bekliyormuş gibi hareket etmeye devam ettim. Önümde yürüyen askerlere yetişmek için hızlı ve büyük birkaç adım atmam gerekti.

Çok geçmeden yeniden durduk. Bu sefer büyük bir askeri çadırın önündeydik. Çadırın önündeki tabeladan burasının Lok Kâh Komuta Merkezi olduğunu öğrendim. Kalbim hızlı bir şekilde çarpmaya başladı. Birazdan savaş bölgesinde aktif göreve başlayacaktım. Geri dönüş yoktu, istemiyorum diyemezdim. Tek şansım kimseyi öldürmek zorunda kalmayacak olmamdı. Taraf olmadığım bir savaşta, neden olduğunu bilmediğim bir sebepten ötürü kimseyi öldürmek zorunda kalmayacaktım. Bunları düşünürken gelen emirle, diğer askerle birlikte sola döndüm ve komuta merkezinden çıkan rütbeli birkaç askerin yürüyüp önümüzdeki durmasını izledim.

Adeta kolektif bir şekilde nefeslerimizi tuttuk. Karşımıza gelip ufak bir çizginin önünde durup bize asker selamı veren adamın gözleri soluk mavi bir ışıkla parlıyordu. Parmak uçları da aynı soluk mavi renkteydi. Şüphesiz karşımızdaki Seçilmiş Kişi 113'tü. Ders kitaplarımızda portrelerini gördüğümüz, kahramanlık hikayelerini dinlediğimiz seçilmiş kişilerden birisiydi. Yaşayan iki seçilmişten büyük olanıydı. 114 henüz 3 yıldız döngüsünü bile doldurmamıştı. Bu sebepten mutlak idare tek seçilmiş kişinin, 113'ün elindeydi.

- Askerler, Lok Kâh Vadisi'ne hoş geldiniz.

Tek bir cümleyle birlikte tuttuğumuz o uzun nefesi verdik. Zihnimden, "Acaba günlerdir bir şey yemediğimiz için ağzımız kokuyor olabilir mi? Seçilmişlerin duyularının daha keskin olduğunu ders kitabımdan okuduğuma eminim..." düşüncesi hızla geçti. Geldiği hızla kaybolan düşünce yerini numaramın söylenmesiyle kelimelerle ifade edilemez bir korku ve endişeye dönüştü.

- 77815!

Okuldan aşına olduğum şekilde numaram söylenince bir adım öne çıktım. 113 bana doğru yürüdü, gözlerinden çıkan mavi parlak alevler sanki kitaplarda tarif edilenlerden daha büyüktü.

- 77815, demek yeni habercimiz sensin. Nihayet yeniden gerçek bir haberciye kavuştuk.

Aklımdan geçen soruları durdurmak çok zor oldu. "YENİDEN? GERÇEK? Neden koskoca 113 ben geldim diye mutlu görünüyor? Ya da acaba bu mutlu görüldüğü hâl mi? Konuşsam ağzım kokar mı?" 113 aklımdan geçen soruları bilmeden konuşmasına devam

etti.

- Halefin görev süresini tamamladıktan sonra diğer askerlerle idare etmeye çalıştık ancak atletizm genleri bu iş için çok elzem çıktı. Senin sayende ne başka asker ne de önemli mesajları kaybedeceğiz.

Bunları söyledikten sonra cevap beklemiyor olsa gerek ki gözlerini yüzümden ayırmadan başkasına seslendi.

- 22452, haberciyle özel olarak ilgilen. Göreve hazır olmasını sağla, ayrıca civar haritalarından çevresel değişimleri ve cephenin genel durumunu da göster.

- Emredersiniz efendim.

Hızlı geçen ve benden cevap beklenmeyen görüşmenin ardından, tahminimce 50 yaşını geçmiş bir rütbelinin kafasıyla bana işaret ettiği yöne doğru yürümeye başladım. Zihnim duyduklarımı hazmetmekte zorlanıyor ancak bir şekilde diğer fonksiyonlarımı idame ettirebiliyor gibiydi. Rütbesinin binbaşı olduğunu -daha sonra- öğrendiğim 22452, beni kampın merkezine doğru götürüyordu. Tek kelime etmeden geçen kısa yürüyüşün ardından büyük çadırların olduğu, etrafı dikenli tellerle çevrilmiş bir alana geldik. Kapıdaki nöbetçi 22452'yi selam vererek karşıladı.

- Binbaşım hoş geldiniz. Çadırınız halen temizleniyor.

- Kendim için değil, yeni mesajcımız için geldim.

Bu cümleyi söyledikten sonra sola doğru bir adım atarak önümden çekildi. Nöbetçinin dikkatli gözlerle yüzümü incelemesi, 113'ün soğuk ve mavi bakışlarından sonra o kadar da rahatsız edici gelmedi. Nöbetçinin bir şeyler söylenmesini beklediğini fark

ettikten sonra gerginlikten kuruyan boğazımdan önce bir hırıltı, sonrasında ise bana bile yabancı gelen bir sesle birkaç kelime döküldü.

- Merhaba, ben 77815, haberciyim.

- Hoş geldiniz Haberci. Burası rütbeli, seçilmiş ve özel birlik askerleri için ayrılmış çadır alanıdır.

- Anlıyorum.

- Beni takip edin lütfen. Sizi çadırınıza götüreyim. Ayrıca bu alan içerisinde yer alan bazı tesisleri de göstereyim.

- Anladım, teşekkür ederim.

Bu kısa konuşmanın ardından 22452 beni sol omzumdan tutarak dikkatimi kendisine yönlendirmemi sağladı.

- 113 seninle özel olarak ilgilenmemi söyledi. Ben de ilgilendim. Buradan sonrasını 76412 halledecek. İşlerini bitirdikten sonra tekrar komuta çadırına dön ve emirlerini bekle.

- Anladım efendim.

Onayımın ardından tek kelime dahi etmeden komuta çadırına doğru yürümeye başladı. Birkaç adım attıktan sonra ben ve 76412 onun eski bir dünya şarkısı mırıldandığını işittik. 76412 bana gülümseyerek baktı ve onu takip etmemi işaret etti.

Haberci olmanın düşündüğüm kadar önemsiz ya da basit olmadığını kısa sürede öğrendim. Günler hızla geçerken ilk görevimde cephe gerisinde yer alan bir ikmal istasyonuna mesaj

götürdüm. Sonrasında cephe hattında birkaç mesaj taşıdım ancak hiçbirisinde hayatım için bir tehlike oluşmadı. Bu süreç içerisinde savaşın ne olduğuna, neden savaştığımıza dair de bazı bilgiler edindim. Sonuçta işim olmadığına komuta merkezinde emir bekliyordum. Savaştıklarımızın da bizim gibi bir insan kolonisi olduğunu, bazı tarıma elverişli arazilerin ve değerli bazı madenlerin paylaşımında bizim gibi insanlar yerine Titan'dan gelen ilk nesillerden oluşan başka koloni ile iş birliği yaptıklarını öğrendim.

113'ün bu savaşı engellemek için büyük çabalar sarf ettiğini ancak çabaları sonuçsuz olunca sorunu kökten çözmek için Titan kolonisine yapılan saldırıyı bizzat yönettiğini, kahramanca savaştığını ancak 110 ve 111'in bu savaşta hayatlarını kaybettiklerini öğrendim. Dediklerine göre Titanlılar o kadar güçlülermiş ki, benim gibi sıradan bir insanı hiçbir büyü ya da silah kullanmadan elleriyle ikiye bölebilmişlermiş. Şanslıyım ki, şu anda bizimle savaşabilecek bir Titanlı kalmamış. 113'ün önderliğinde birçok Titanlı gemilerine binip gezegeni terk etmek zorunda kalmışlar. Gitmemekte direnenler ise şu anda savaştığımız insan kolonisinin ilerisindeki kurak topraklarda hayatta kalmaya çalışıyorlarmış.

Neticede savaşı kazanmamız an meselesi diyorlar, aslında çok ciddi muharebeler yaşanmamasının temel sebebi de her iki tarafın da kolonilerine daha fazla kayıp yaşatmak istememesiymiş. Sonuçta iki insan kolonisi olduğumuz için 113 bir anlaşma olmasını sağlamak amacıyla gerekli görüşmeleri yapıyormuş. Bunları öğrendiğim süreç içerisinde üç ufak çaplı çatışma yaşandı. 4 askerimizi kaybettik.

113'ün beni çağırdığını öğrendiğimde aylardır buradaydım. Komuta merkezinde görev alan diğer birkaç özel birlik askeriyile sohbet ediyordum. Tek sıkıntım anneme ve evime duyduğum özlemdi. Birçok kara ve orman askerine göre çok daha rahat şartlardaydım. Artık 113'ü etrafta görmeye alışkın olduğum için eskisi gibi donup kalmıyordum. Şu ana kadar yedisi direkt 113'ten aldığım görevler dâhil kırktan fazla göreve çıkmış ve hepsinden başarıyla geri dönmüştüm. Tamamı cephe gerisi ya da cephe boyu olan görevlerin hiçbirisinde hayatım için risk teşkil edecek bir olay olmamıştı.

- Beni emretmişsiniz efendim.

- Gel haberci, otur. Biraz konuşalım.

Bu ilk defa duyduğum bir cümleydi. Şu ana kadar 113 ile olan genel diyalogum hep yaveri tarafından elime tutuşturulan kapalı zarflar ve nereye gideceklerine dair birkaç kelimededen ibaretti. Tereddüt ve endişe içerisinde işaret ettiği yere yaklaştım ve hayatımın en rahatsız oturma eylemini gerçekleştirdim.

- Anladığım kadarıyla toplam askerlik görevinin yarısından fazlasını tamamladın.

- Evet efendim.

- Evde seni bekleyen birisi var mı?

- Annem bekliyor efendim.

- Anlıyorum.

Bunu söyledikten sonra 113'ün yüzünde ne olduğunu anlamadığım ancak daha önce sergilemediği bir ifade gördüm. “Bir sorun olmalı... Acaba anneme bir şey mi oldu?” Ben de yüzümde

enteresan bir ifadeyle oturuyor olmalıyım ki 113 elini hafifçe sallayarak konuşmaya devam etti. Bir yandan da eline masasındaki diğer kâğıtların arasından çıkarttığı bir evrak aldı. Kâğıda bakarak konuşmaya devam etti.

- Korkma, annene bir şey olmadı. Burada hâlen öğretmenliğe devam ettiği yazıyor.

- Anlıyorum efendim, teşekkür ederim.

- Seni buraya özel bir görev için çağırdım.

- Emredin efendim.

- Cephe ilerisine gitmen gerekecek. Diğer koloniye kadar gidip oradaki adamımıza çok önemli evraklar ulaştırmanı istiyorum.

“Cephe ilerisi mi? Aylardır oraya giden kimseyi görmedim! Özel görev demesinin sebebi bu mu? Yoksa evraklar da mı özel? Yüzündeki sıkıntılı ifade görev tehlikeli olduğu içindi, değil mi?” diye düşünürken ağzımdan dökülenler adeta başka birisi bana sufle yapıyormuşçasına çıktılar.

- Emredersiniz efendim.

Sonrasında gene anlamlandıramadığım bir süreç içerisinde çantama asla açıp bakmamam gerektiğini söyledikleri bir zarf, bölgenin detaylı mayın haritası, üç gün yetecek kadar erzak ve su koydular. Sivil kıyafetlerimle ve haberci çantamla birlikte birlikten ayrılırken, 113 ve etrafındaki birkaç rütbeli asker beni bizzat yolcu ettiler. Buluşacağım kişi hakkında kaba bir tarif ve şifreli bir tekerleme ile birlikte yola koyuldum.

Birlikten ayrıldıktan kısa süre sonra mayınlanmış alana girdiğimi belirten tabelayla karşılaştım. Arada sırada duyduğumuz patlama seslerinin çoğu bu bölgeye giren vahşi hayvanların tetiklediği mayınlardan geliyordu. Bölgedeki kesif kokuyu çok solumamak için mümkün olduğunda hızlı ancak mayın haritasını da sıkça kontrol ederek bölgeyi geçmeyi başardım.

Mayınlı bölgeyi geçtikten kısa bir mesafe sonra hazırlıksız olduğum ilk tehlikeyle karşılaştım. Bu, tam karşımda yaklaşık 10 dakikalık yürüyüş mesafesindeki bir düşman yol kontrol noktasıydı. Gözün göremediği mesafeye uzanan dikenli yüksek teller ve toprak yolun üstündeki basit bir geçiş noktasından ibaretti. Elimi kolumu sallayarak geçemeyeceğim ortadaydı.

Yoldan uzaklaşarak, tempolu bir şekilde kontrol noktasından uzağa, yolun solunda kalan bölgeye doğru ilerledim. Koşar adımlarla yaklaştığım dikenli teli, büyümlü olmamasını umut ederek, yerden bulduğum bir dal parçasıyla kontrol ettim. Dal yaklaşık 3,5 metrelik çite dokunduktan sonra bir süre hiçbir şey olmamış gibi değişim göstermeden durdu. Ancak sonrasında yavaşça kurumaya başladı. Birkaç dakika sonra ise daldan geriye sadece toz zerrecikleri kalmıştı.

Aklıma çocukken oynadığım bir oyun geldi. Topladığım dalları yere saplar, sonra koşarak üstlerinden geçtim. Farklı uzunlukta ve doğru kalınlıkta yeterince dal toplayabilirsem bu dikenli telin üstünden de böyle geçebilirdim. Etrafta koşuşturup doğru boy ve kalınlıkta dal toplamam neredeyse yarım günümü aldı. Hava karardığında dalları uygun şekilde yerleştirmeyi başarmıştım. En uzun dal neredeyse 1,5 metre civarındaydı. Son daldan sonra 2 metreden biraz daha fazla yükselmem gerekiyordu. Gerektiği kadar hızlanabilirsem benim için bir sorun teşkil etmeyeceğini

umuyordum.

Yeterince gerildikten sonra çantamın sağlamlığını kontrol ettim. Koşmaya başladım. İlk dala geldiğimde gereken hızda olduğumu biliyordum. Dalın tepesine sanki bunu her gün yapıyormuşçasına sorunsuzca bastım. Bisiklet binmek gibiydi. Bir kere öğrendikten sonra, üstünden ne kadar vakit geçerse geçsin, tekrar yapabiliyordunuz. İkinci dala bastığımda yerden sadece 1 metre yükselmişim. Üçüncü dal ağırlığının altında düşündüğümünden daha fazla eğildi ancak diğer adımımı çoktan son dala atmayı başarmıştım. Vücudumu momentumun da etkisiyle ileri ve yukarı doğru fırlattım. Telin üstünden santimetrelerle de olsa geçmeyi başardım. Telin diğer tarafına inişim düşündüğüm kadar iyi olmadı. Yerde sürüklenmemek için takla atmayı başarsam da telin arkasını yeterince kontrol etmemenin cezasını bir çalı yumağının içine yuvarlanarak ödedim. Birkaç ufak sıyrık, hafifçe sızlayan kaslarım ve bir dikkat çekmeyen yırtıkla telleri aşmayı başardım.

Oyalanacak vaktim yoktu. Tel hattı boyunca devriyeler geziyor olabilirdi ve dikkatli bakan bir gözden kaçmayacak ölçüde izler bırakmıştım. Hızla vadinin yamacına doğru ilerledim. Kısa bir tırmanışın ardından vadiyi çevreleyen yükseltilerden birisine ulaştım. İlk molamı burada verdim. Geceyi burada geçirmeyi planlamıyordum ancak en azından adrenalin patlamasından sonra gelen yorgunluğu atana kadar beklemem gerektiğini öğretmişlerdi. Erzak ve suyun bir kısmını tükettikten sonra, dönerken hedefimden erzak almam gerektiğini fark ettim. “Umarım mesajı ulaştırdığım kişi buna hazırlıklıdır,” diye düşünmekten kendimi alamadım. Büyük ihtimalle beni yavaşlatmaması için erzak ve suyu sadece 3 gün yetecek kadar vermişlerdi.

Gün ağarmadan tekrar yola koyuldum. Yüksek kotlardan devam

etme kararı aldım. Bu kotlar vahşi hayvanlar dışında çok kullanılmıyordu. Dolayısıyla düşmanla karşılaşma şansı daha düşüktü. Beyaz koloninin askerleri vadinin içerisinde devre geziyor olabilirlerdi. Kararım beni yavaşlatsa da hedefime vaktinde ulaşabileceğimi biliyordum. Yolculuğumun geri kalanında ne bir vahşi hayvanla ne geçmeme engel olan bir dikenli telle ne de bir beyaz koloni askeriyle karşılaştım. Beyaz koloni uzaktan görülür hâle gelince yüksek kotlardan aşağı doğru indim. Yola yaklaştım ancak hemen kullanmadım. Sıradan insanların sayısı artmaya başlayınca, çantamı kıyafetlerimin katlarına saklayarak aralarına karıştım.

Zaten hepsi benim gibi insanlardı. Belki terk fark, benim aksime gergin değil, neşeli ve güler yüzlü olmalarıydı. Sanki savaş bu insanları hiç etkilemiyormuşçasına gülüyor ve şakalar yapıyorlardı. Kimse benimle konuşmadı. Ben de kimseyle konuşmadım. Aralarında yaptıkları şakaları dinleyerek hedefime ulaştım.

Etrafını çeviren beyaz yapraklı uzun ağaçlar sebebiyle **Beyaz** denilen koloniye rahatça girdim. Şehrin kapısında kontrol noktası dahi yoktu. Kalabalığı takip ederek pazar yeri olduğunu düşündüğüm meydana doğru yürüdüm. İletişim kuracağım kişiyle orada buluşacaktım.

Uygun bir köşeye geçip dikkat çekmemeye çalışarak durdum ve tarife uyan birisini beklemeye başladım. Beklerken etrafımı izliyordum. Neşeli hâller sadece yolda aralarına girdiğim kişilere has değildi. Bu koloni bizimkinden farklıydı. İnsanlar daha rahat görünüyorlar, birbirlerine numaralar yerine başka kelimelerle hitap ediyorlardı. Gülüyorlar, eğleniyorlar ve alışveriş yapıyorlardı. Herkes mutlu görünüyordu. Ben etrafımı izlerken yanı başıma

kadar birisinin geldiğini fark edemedim.

- Çok dik bakmamalısın, dikkat çekmeye başlayacaksın.

Kafamı kaldırdığımda, ağzıma bastırılan el yüzünden, konuşma fırsatı bulamadım. El beni beklediğim sokağın gölgelerine doğru çektik, ses çıkartmamam için bir el hareketi yaptı. Ancak elini ağzımdan çekmeden önce birlikte öğretilen tekerlemeyi söyledi. Kafamı salladım, elimi ağzımdan çektikten sonra tekerlemenin devamını söyledim. Bana yapılan kabaca tarife oldukça benzeyen adam, benden bir adım uzaklaştı, gözleriyle etrafı kontrol ettikten sonra rahat bir tonla konuşmaya devam etti.

- Paketi getirdin mi?

Karşımdaki kişinin rütbesini bilmiyordum ancak tavrından eski bir asker olduğu belliydi. Riske girmemek için saygılı bir tonla konuşmaya karar verdim.

- Evet efendim, burada mı teslim edeyim.

- Hayır, beni takip et.

- Tamam efendim.

Seri ve büyük adımlarla sokağın içlerine doğru ilerledik. Sadece birkaç dakika yürümüştük ki, adam ani bir hareketle durdu, soldaki bir kapıyı işaret etti. Kapıyı sihirli bir sözle kilidinden serbest bıraktığımda yanımdaki kişinin çok yüksek rütbeli birisi olduğuna emin oldum. Kapıyı açtı, sert bir hareketle beni sırtımdan içeri itti. Kendisi de peşimden içeri girdi.

- Şimdi paketi alabilirim.

- Tabii ki efendim.

Kelimelerimin ardından sadece benim açabildiğim sihirli haberci çantamı açtım. İçerisinden kalın zarfı çıkarttım ve adama uzattım. Evrakları içeren zarfı aldı. Yüzünde rahatsız edici bir gülümseme ile hızlıca zarftan çıkan kâğıtlara göz attı.

Adamın kaba tavrına karşı bir şeyler diyecek gücü kendimde bulamadığım için sessizce bekledim. Tek kelime dahi etmeden odanın içine doğru yürüdü. O ana kadar içeriye dikkat etme fırsatı bulamamıştım. Adamın arkasından baktığımda masanın üstünde duran teller, kile benzeyen büyük bir blok vardı. Adam sakince zarftan çıkan kâğıtları masanın üstüne yaydı. O anda masanın tam üstünde duran ışık kaynağı sayesinde kâğıtların birisi hariç hepsinin büyü halkaları içerdiğini gördüm.

Adam hızlıca çalışmaya başladı. Metodolojik bir şekilde telleri pakete saplıyor, ardından bazı kelimeler mırıldanıyordu. O her mırıldanmayı bitirdiğinde büyü halkaları farklı renklerde parlamaya sönyüyorlardı. Bu yaklaşık 5 dakika kadar devam etti. Gözlerimi önümde gerçekleşen, anlam veremediğim olaydan alamıyordum. Nihayet adam masadan bir adım uzaklaştı, sanki yeni bitirdiği sanat eserine gururla bakar gibi görünüyordu. Ardından bana doğru yürürken yüzünde zarfı açıp okuduğunda sergilediği aynı gülümseme ile konuştu.

- Tebrikler haberci, **Beyaz** Koloninin sonu olacak Titanlı işi bombayı başarılı bir şekilde getirdin.

Konuşmak, haykırmak istedim. Ancak sol tarafımda hissettiğim ani sancı buna engel oldu. Korkarak kafamı aşağı çevirdiğimde hançerin sadece adamın elinde tuttuğu kısmını görebildim. Acı daha önce hissetmediğim gibiydi. Dizlerimin üstüne çökerken adam hançeri bıraktı ve sanki bu her gün yaptığı sıradan bir şeymiş

gibi dikkatini tekrar masaya vermişti. Dalgın bir tonla konuştu.

- Ne yazık ki, 113 senin bu görevi tamamına erdirecek kadar güçlü olmadığına kanaat getirmiş. Anneni merak etmemeni, ona bir kahramanın ailesi olarak iyi davranılacağını da yazmış. Hizmetlerin için teşekkürler.

Annemden bahsedilmesi, sanki kanı vücudumdan dışarı pompalayan kalbime inat, suratıma atılmış bir tekme gibi hissettirdi. İçimdeki hayatta kalma arzusu yerini öfkeye bıraktı. Tellerin üstünden geçmemi sağlayan adrenalin bu sefer beni ileriye doğru sendeleyerek ayağa kalmaya zorladı. Daha doğrusu ayağa kalmaya çabalamama sebep oldu. Katilim, hareketimden etkilenmiş olsa gerek ki, yüzünde eğlenmiş bir ifade ile beni izliyordu. İleri doğru bir kere sendeledim ve ellerim masaya ulaştı. Adamın bakışları altında masanın üstündeki kâğıtlardan birine uzandım.

Dünya bana daha ağır hareket ediyormuş gibi geliyordu. Masanın üstünde duran ve parıldayan büyü kâğıtlarından birisini tam kavrayacakken, katilim bileğimi tuttu. Sarsarak ona bakmaya zorladı.

- Ne yani, bombayı durdurabileceğini mi zannediyorsun?

Gene aynı lakayt tonla konuşuyordu. Kendimi ileri doğru fırlatmak istedim. Bacaklarım bu son görevi yerine getirmek için can atıyormuşçasına başarılı oldular. Tüm ağırlığımla adamın üstüne doğru devrildim. Adamla birlikte yere düştük ancak tükenmiştim. Beni kolayca üstünden attı. Kahkahalar atarak konuşuyor, ağzından çıkan kelimeler tükürüklerle havaya saçılıyordu. Kahkahası suratında donduğunda, elimde tuttuğum kâğıdı haberci çantama soktuğumu fark etmişti. Kafasını anlık olarak masaya

çevirdi ve yüzünde ilk kez gördüğüm o dehşet ifadesiyle üstüme doğru atıldı.

Gülümseme sırası bendeydi. Son sözlerimi söyledim.

- Koyun.